

POEZII

Coca Coralia Drăgan

DE CE-AI PLECAT?

De ce-ai plecat în primăvară
Când totul renăște-n natura mamă
Cu fiecare fir de iarbă răsărit
Din glia-n care ai plecat grăbit!

De ce-ai plecat când încă ne iubeam
Și vise de-mplinit încă aveam
Sub cer senin sau plin de nori,
Nu ne păsa, eram un singur trup noi doi!

De ce-ai plecat când încă ne doream
Și șoaptele în seri ni le sorbeam,
Când luna ne privea și ne zâmbea
În taina nopții și ne lumina!

De ce-ai plecat când versu-ți dedicam
În diminețile-nsorite și pluteam
În universul nostru-atât de drag
Ce l-am pierdut acum, departe-n larg.

...de ce-ai plecat!?

UNIREA

Unirea este sărbătoare,
Este a nației române, floare,
Hora ce-i unește pe români
Dar și stindardul din străbuni.

Unirea nu e pentru orișicine
Chiar de-i român în nume;
E pentru inima care tresaltă
Cu toată sa ființă deodată.

Unirea este înfrățire
Făcută prin jertfă, prin iubire;
E sângele vărsat, iubite frate
S-avem noi azi o țară ca și o cetate.

Unirea e respect pentru străbuni
Care-au unit pe cei cu inimi de români
Și au trasat noi linii la hotare
S-avem noi azi o Românie Mare!

<https://www.motherdocumentary.com/>

MAMA

MAMA – prima ființă
ce ochii tăi o văd,
icoană rămânând întru credință.

MAMA – e dulcele cuvânt
pe care îl rostești
și-l murmuri ca-ntr-un cânt.

MAMA – tresaltă-n inimă
când ea la piept te ține
și-n brațe te alină.

MAMA – e doină, cântec și candoare
în lumea-ceasta vastă, mare
ce-o luminează și-i dă culoare.

MAMA – e mâna de pe frunte
ca roua vara, de pe floare
când trupul ți-e fierbine, arde.

MAMA – e raza ta de soare
chiar și atunci când este nor
și sufletul te doare.

MAMA – e aripa în al tău zbor,
să poți urca pe culmi,
să nu te poticnești de nici un nor.

MAMA - e și bunică
ce își întrece a ei iubire
ce-o are pentru fiică.

MAMA – e gândul care doare
când a plecat spre astre
și sufletul tău arde.

Să ne rugăm

Privesc neputincioasă
la mame care plâng
cu sufletele sfâșiate
pentru copiii care nu mai sunt.

Privesc neputincioasă
la bombele ce smulg
căsuțe cu familii
ce le aruncă-n aer ca pe-un fulg.

Privesc neputincioasă
cum tații se despart
de fii lor micuți
ce-s duși de mame în necunoscut.

Este-o durere fără margini
când vezi copiii mutilați
de bombele-aruncate
s-aducă moarte printre cei nevinovați.

Bunici cu nepoței de mână
rămași fără de părinți,
își calculează pașii fugind
printre ruinele minate și plâng în rugăminți.

Sirenele anunță
noi bombe care cad,
împrăștiind sămânța morții
peste bunici, părinți, copii și frați.

O mamă naște printre schije
și pruncu-i e rănit;
la pieptul ei îl strânge
dar nu crede că s-a și sfârșit.

Câtă durere, câtă jale
ce nu le poți cuprinde
în câteva cuvinte
ce par a fi banale.

Să ne rugăm prieteni
cu lacrimi, către Dumnezeu;
să-L implorăm s-oprească
acest cumplit război.

Plânge cerul

Plânge cerul printre nori
Că-i brăzdat din noapte-n zori
De malefice-avioane
Ce scupă bombe pe oameni.

Nu mai este plin de stele
Să-l admire-n priveghere
Cupluri de îndrăgostiți
Furișați de ochii mulți.

Arde cerul de durere
Că e gazdă fără vrere
Păsărilor de metal
Burdușite cu-arsenal.

Nu mai curg azi din eter
Fulgii albi, plini de mister
Pentru-aduce bucurie
La toți oamenii de-o fire.

Azi privim cu disperare
Că din cer nu cade ploaie
Fulgere de foc, văpaie
Cuprind case și spitale.

Mame cu pruncii în brațe
Cer, imploră de la aște
Să se termine dezastrul,
Fie cerul iar albastru.

Cu puf ce-anunță majoratul
Tinerii-s chemați de-autocratul
Prin ordin strict și militar
Să lupte, deși ei nu au habar.

Ieri, pe o coală de hârtie
Probleme rezolvau, se știe
Azi cu mitraliera-n mână
Învață viața s-o răpună.

Și se întreabă-n disperare
Care-i motivul ca s-omoare
Pe frații lor de o credință
Dar n-au răspuns la neputință.

E-atâta jale și durere
Când se despart fără de vrere
Familii cu părinți, frați și surori
Din vina unor nesăbuiți conducători.

Și plouă din văzduhu-ntunecat
Cu lacrimi de copii nevinovați
Peste bătrâni ce sunt înfricoșați
Și mame cu suflet spintecat.

